

PARAULA I VIDA

El sentit cristià del dolor

La vida humana està íntimament vinculada al dolor i al sofriment. Els homes, un dia o un altre, tasten el seu calze amarg, com ho demostra l'experiència de cada dia.

Davant aquest fet, cal preguntar-se: quina és l'actitud que cal prendre? La majoria de les vegades és la de fatalisme: aguantem el que no es pot evitar.

La fe cristiana il·lumina el misteri del dolor; és una llum que no ens permet caure en enervants fatalismes. Tot al contrari: ens dóna serenitat i ens comunica pau. Una mirada plena de fe dirigida a Crist, que seguí la via del dolor, ens descobreix el sentit del sofriment humà. Aquesta llum ens fa veure la gran projecció de l'amor.

Jesucrist fou el primer a sofrir. Sota el pes de la creu humiliant, convertí el dolor en quelcom sagrat. El Crist crucificat de les nostres esglésies i de les nostres llars cristianes és un viu exponent d'amor, de redempció, de salvació.

Cartell del Dia del Malalt, amb el lema: «Donant vida, sembrant esperança»

Perquè amb la seva voluntària i tràgica mort, Crist ens donà a conèixer un amor que és capaç de fer que ens lliurem pels altres fins a la mort.

El Crist crucificat és també una crida a tots els qui sofreixen. Ell es dirigeix a tots els homes i a totes les dones perquè quan, en el camí de la vida, llurs peus ensopeguin amb les punxes del sofriment, sàpiguen comprendre el gran valor de la ciència del patir.

És ben necessari que els malalts que jeuen en un llit o els qui viuen en la més tràgica soledat escoltin la crida de Crist i compreguin que les contrarietats que pateixen tenen un valor excel·lent. Certament, aquesta crida de Crist és una de les coses més misterioses que podem imaginar.

El sofriment, acceptat amb fe i amb amor, es lliga amb el del Crucificat. Llavors el dolor adquireix dimensions de redempció; posseeix la fecunda força d'acomplir en la pròpia persona «el que resta en els sofriments de Crist a favor del seu cos, que és l'Església», com ens diu sant Pau. És un anar donant la vida per tal de sembrar esperança, tal com diu el lema de la Jornada del Malalt d'enguany.

La humanitat que sofreix es converteix en símbol, en signe, en sagrament humà que amaga la presència misteriosa de Crist. Entranyables són les paraules de Joan Pau II: «Us demanem, a tots els qui patiu, que ens ajudeu. Precisament a vosaltres, que sou febles, demanem que sigueu una font de força per a l'Església i per a la humanitat. En la terrible batalla entre les forces del bé i del mal que el món contemporani ens presenta, que el vostre sofriment venci en unió amb la creu de Crist.»

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arquebisbe de Barcelona

El divendres 14 de maig arribarà a la nostra arxidiòcesi la Creu que Joan Pau II entregà als joves cristians d'arreu del món amb motiu de la primera Jornada Mundial de la Joventut (JMJ) i que ha presidit les diverses JMJs. Enguany fa ruta per totes les diòcesis d'Espanya, convocant els joves i ajudant-los a preparar-se per a la propera JMJ que tindrà lloc a Madrid l'agost de 2011. El divendres 14 de maig, a Santa Maria del Mar, se celebrarà una Vetlla de pregària (22 h) amb el lema «La Creu ens dóna Vida», a la qual es convoca els joves cristians. La presidirà el cardenal Martínez Sistach. La Vetlla finalitzarà amb un concert (23 h) de la Germana Glenda i del Grup Kairoi. El 22 de maig aquesta Creu presidirà l'eucaristia de l'Aplec de l'Esperit a Terrassa i del 24 al 26 de maig serà de nou a diversos punts de la nostra arxidiòcesi. Per a més informació podeu consultar el web www.delejovebcn.com o bé trucar directament a la Delegació de Joventut: 934 121 551.

GLOSSA

Testimonis de Ressurrecció

És a punt de començar la celebració de l'eucaristia d'un diumenge de Pasqua. La directora de cants es disposa a iniciar el d'entrada. El celebrant, al cap d'avall del passadís central del temple, dóna les darreres instruccions a un grup nombrós d'infants que no han fet, encara, la primera comunió i que el precediran cap el presbiteri, amb una llàntia a les mans. Els diu: Heu de portar les llànties als peus del sant, després aneu amb els pares. Un dels infants que ja ha fet els cinc anys, se'l mira i li diu, girant-se cap a un quadre que és rèplica d'una Crucifixió d'un pintor cèlebre, situat al fons: I per què no a Jesús? És que li van fer molt de mal i va patir molt! Ell estima tothom.

Feia pocs dies de la Setmana Santa. Aquell infant tenia recents les explicacions de la Passió que havia rebut en l'àmbit familiar, catequesi entranyable, i en les celebracions comunitàries. Havia copsat, amb les possibilitats de la seva edat, el sentit del patiment i del dolor del Crucificat i, posat a donar gràcies i oferir les llànties, pensava que Jesús era qui, en aquell diumenge pasqual, se les mereixia.

Potser tots hauríem de reflexionar i comprendre el significat de les paraules i de les accions de Jesucrist, que amb la seva obediència fins a la mort assumeix el dolor i el mal de tota la huma-

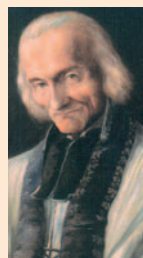
nitat. Es lliurà a la mort, rebutjat, per oferir-nos la vida i una vida en plenitud.

Patí i morí per nosaltres i per tots els homes i dones com pateix i mor, actualitzant aquells moments cabdals de donació, en els homes i dones que avui sofreixen i, molts, moren víctimes de la injustícia, de l'egoisme, de l'odi, de la cobdícia, de la mentida, del dolor de la malaltia, de la soledat, del menyspreu... Ressuscitat, viu amb nosaltres, actualitzant aquell moment cabdal de triomf de la vida sobre la mort en els homes i dones que, amb joia, avui, estimen generosament, serveixen sol·lícits, acompanyen amatents, comparteixen amb despreniment...

La fe aprofundida en la mort de Jesús fa entendre millor la redempció i per la resurrecció escampa en el nostre cor i en les nostres vides la força de l'Esperit Sant. El testimoni dels apòstols i de tots els qui ens han precedit en el seguiment de Jesús ens demana que estíem com Ell, el pròisme proper i el més allunyat i, en especial, els pobres i necessitats. «Vosaltres, quan l'Esperit Sant vindrà damunt vostre, rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot Judea, a Samaria i fins a l'extrem de la terra» (Ac 1,8). Som convidats a ser testimonis de resurrecció!

Enric Puig Jofra, SJ

Pensaments de sant Joan M. Vianney

Li varen preguntar a un sant quina era la primera de les virtuts: «És la humilitat», va respondre. I la segona? «La humilitat». I la tercera? «La humilitat». La humilitat desarma la justícia de Déu. Allò que més tem el dimoni és la humilitat.

Preguntaron a un santo cuál era la primera de las virtudes: «Es la humildad», respondió. ¿Y la segunda? «La humildad». ¿Y la tercera? «La humildad». La humildad desarma la justicia de Dios. Lo que más teme el demonio es la humildad.

(Cura de Ars, Su pensamiento, su corazón, Editorial La Hormiga de Oro, Barcelona 1994)

DIUMENGE VI DE PASQUA

▶ Lectura dels Fets dels apòstols (Ac 15,1-2.22-29)

En aquells dies, uns que havien baixat de Judea ensenyaven als germans d'Antioquia que si no es feien circumcidat d'acord amb la Llei de Moisès no podien salvar-se. Això portà una desavinença i una discussió tan seriosa de Pau i Bernabé amb ells, que decidiren que Pau i Bernabé, amb alguns més, pugessin a Jerusalem per tractar d'aquesta qüestió amb els apòstols i els preveres.

Llavors els apòstols i els preveres, amb tota la comunitat reunida, decidiren d'eleger uns delegats i enviar-los a Antioquia junt amb Pau i Bernabé. Els elegits foren Judes, conegut també amb el nom de Bar-Sabàs, i Siles, homes que es distingien com a dirigents en la comunitat dels germans. Els donaren aquesta carta: «Els apòstols i els preveres saluden com a germans els germans no jueus d'Antioquia, de Síria i de Cilícia. Hem sabut que alguns havien vingut d'entre nosaltres sense la nostra autorització, us havien pertorbat amb les seves opinions i havien inquietat els vostres esperits. Per això hem decidit unànimement d'escollir uns representants nostres per enviar-vos-els junt amb els nostres estimats Bernabé i Pau, que han entregat les seves vides per la causa del nostre Senyor, Jesucrist. Els qui us enviem són Judes i Siles. Ells us exposaran de paraula això mateix que us diem per escrit, i és que l'Esperit Sant i nosaltres hem cregut que no us havíem d'imposar cap altra càrrega que aquestes indispensables: que us abstingueu de menjar carn sacrificada als ídols, de menjar sang i animals ofegats i de contreure un matrimoni entre pròxims parents. Fareu bé de guardar-vos de tot això. Adéu-siau».

▶ Salm responsorial (66)

R. *Que us lloïn les nacions, Déu nostre, que us lloïn tots els pobles alhora.*

Que Déu s'apiadi de nosaltres i ens beneeixi, / que ens faci veure la claror de la seva mirada. / La terra coneixerà els vostres dissenys, / i veuran tots els pobles la salvació. R.

Que s'alegrin els pobles i cridin de goig, / vós regiu el món amb justícia, / regiu les nacions amb rectitud, / i guieu els pobles de la terra. R.

Que us lloïn les nacions, Déu nostre, / que us lloïn tots els pobles alhora. / Que Déu ens beneeixi, / i el venerin d'un cap a l'altre de la terra. R.

▶ Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan (Ap 21,10-14.22-23)

L'àngel em transportà en l'esperit dalt una muntanya gran i alta, i m'ensenyà la ciutat santa de Jerusalem, que baixava del cel, de la presència de Déu, i la glòria de Déu l'envoltava. Resplendia com les pedres més precioses, com un jaspí de transparència cristal·lina. Tenia una muralla gran i alta, amb dotze portes. A les portes hi havia dotze àngels i dotze noms gravats, que són els de les dotze tribus d'Israel. Tres de les portes miraven a llevant, tres al nord, tres al sud i tres a ponent. La muralla reposava sobre un fonament de dotze pedres que duia el nom dels dotze apòstols de l'Anyell. No hi vaig veure el santuari del temple, perquè el Senyor, Déu de l'univers, amb l'Anyell, és el seu santuari. La ciutat no necessita que la il·luminin el sol o la lluna, perquè la glòria de Déu l'omple de claror i l'Anyell li fa llum.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 14,23-29)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Qui m'estima farà cas del que jo dic; el meu Pare l'estimarà i vindrem a viure amb ell. Els qui no m'estimen no fan cas de les meves paraules, que no són meves, sinó del Pare que m'ha enviat. Us he dit tot això mentre era amb vosaltres, però el Defensor, l'Esperit Sant que el Pare enviarà en nom meu, us farà recordar tot el que us he dit i us ho farà entendre.

»Us deixo la pau, us dono la meua pau. No una pau com la que dóna el món. Que s'asserenin els vostres cors, no us acovardiu! Heu sentit que us deia: Me'n vaig, però tornaré. Si m'estimeu, us alegrareu de saber que me'n vaig al Pare, perquè el Pare és més gran que jo. Us ho dic per endavant perquè cregueu quan ho veureu.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 15,1-2.22-29)

En aquellos días, unos que bajaron de Judea se pusieron a enseñar a los hermanos que, si no se circuncidaban conforme a la tradición de Moisés, no podían salvarse. Esto provocó un altercado y una violenta discusión con Pablo y Bernabé; y se decidió que Pablo, Bernabé y algunos más subieran a Jerusalén a consultar a los apóstoles y presbíteros sobre la controversia.

Los apóstoles y los presbíteros con toda la Iglesia acordaron entonces elegir algunos de ellos y mandarlos a Antioquía con Pablo y Bernabé. Eligieron a Judas Barsabá y a Silas, miembros eminentes entre los hermanos, y les entregaron esta carta: «Los apóstoles y los presbíteros hermanos saludan a los hermanos de Antioquía, Siria y Cilicia convertidos del paganismo.

»Nos hemos enterado de que algunos de aquí, sin encargo nuestro, os han alarmado e inquietado con sus palabras. Hemos decidido, por unanimidad, elegir algunos y enviároslos con nuestros queridos Bernabé y Pablo, que han dedicado su vida a la causa de nuestro Señor Jesucristo. En vista de esto, mandamos a Silas y a Judas, que os referirán de palabra lo que sigue: Hemos decidido, el Espíritu Santo y nosotros, no imponer más cargas que las indispensables: que os abstengáis de carne sacrificada a los ídolos, de sangre, de animales estrangulados y de la fornicación. Haréis bien en apartaros de todo esto. Salud.»

»Nos hemos enterado de que algunos de aquí, sin encargo nuestro, os han alarmado e inquietado con sus palabras. Hemos decidido, por unanimidad, elegir algunos y enviároslos con nuestros queridos Bernabé y Pablo, que han dedicado su vida a la causa de nuestro Señor Jesucristo. En vista de esto, mandamos a Silas y a Judas, que os referirán de palabra lo que sigue: Hemos decidido, el Espíritu Santo y nosotros, no imponer más cargas que las indispensables: que os abstengáis de carne sacrificada a los ídolos, de sangre, de animales estrangulados y de la fornicación. Haréis bien en apartaros de todo esto. Salud.»

▶ Salmo responsorial (66)

R. *Oh Dios, que te alaben los pueblos, que todos los pueblos te alaben.*

El Señor tenga piedad y nos bendiga, / ilumine su rostro sobre nosotros; / conozca la tierra tus caminos, / todos los pueblos tu salvación. R.

Que canten de alegría las naciones, / porque riges el mundo con justicia, / riges los pueblos con rectitud / y gobiernas las naciones de la tierra. R.

Oh Dios, que te alaben los pueblos, / que todos los pueblos te alaben. / Que Dios nos bendiga; que le teman / hasta los confines del orbe. R.

▶ Lectura del libro del Apocalipsis (Ap 21,10-14.22-23)

El ángel me transportó en éxtasis a un monte altísimo, y me enseñó la ciudad santa, Jerusalén, que bajaba del cielo, enviada por Dios, trayendo la gloria de Dios. Brillaba como una piedra preciosa, como jaspe traslúcido. Tenía una muralla grande y alta y doce puertas custodiadas por doce ángeles, con doce nombres grabados: los nombres de las tribus de Israel.

A oriente tres puertas, al norte tres puertas, al sur tres puertas, y a occidente tres puertas. La muralla tenía doce basamentos que llevaban doce nombres: los nombres de los apóstoles del Cordero. Santuario no vi ninguno, porque es su santuario el Señor Dios todopoderoso y el Cordero. La ciudad no necesita sol ni luna que la alumbre, porque la gloria de Dios la ilumina y su lámpara es el Cordero.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 14,23-29)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «El que me ama guardará mi palabra, y mi Padre lo amará, y vendremos a él y haremos morada en él. El que no me ama no guardará mis palabras. Y la palabra que estáis oyendo no es mía, sino del Padre que me envió. Os he hablado de esto ahora que estoy a vuestro lado, pero el Defensor, el Espíritu Santo, que enviará el Padre en mi nombre, será quien os lo enseñe todo y os vaya recordando todo lo que os he dicho.

»La paz os dejo, mi paz os doy; no os la doy yo como la da el mundo. Que no tiemble vuestro corazón ni se acobarde. Me habéis oído decir: «Me voy y vuelvo a vuestro lado». Si me amarais, os alegraríais de que vaya al Padre, porque el Padre es más que yo. Os lo he dicho ahora, antes de que suceda, para que cuando suceda sigáis creyendo.»

La vinguda de l'Esperit Sant sobre Maria i els Apòstols. Obra de Jaume Serra. MNAC, Barcelona

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

- **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.): Ac 16,11-15 / Sl 149 / Jn 15,26-16,4a
- **dimarts**: Ac 16,22-34 / Sl 137 / Jn 16,5-11
- **Dimecres**: Ac 17,15.22-18,1 / Sl 148 / Jn 16,12-15
- **dijous**: Ac 18,1-8 / Sl 97 / Jn 16,16-20
- **divendres**: Ac 1,15-17.20-26 / Sl 112 / Jn 15,9-17
- **dissabte**: Jm 5,7-8.11.16-17 / Sl 1 / Jn 15,1-7
- **diumenge** vinent, l'Ascensió del Senyor (lit. hores: 3a setm.): Ac 1,1-11 / Sl 46 / Ef 1,17-23 / Jn 16,23b-28.

Dels seus inicis fins a la nostra època, l'Església ha viscut moments d'incertesa, dificultat i tribulació. La primera lectura, treta dels Fets dels apòstols, recull les actes del primer concili ecumènic, el concili de Jerusalem, convocat per a resoldre una qüestió delicada que creava tensió i divisió entre els primers cristians: l'acollida dels pagans en les comunitats cristianes. Es podien acollir directament o calia que passessin per una mena de pre-conversió al judaisme? El document ofereix una autèntica lliçó de pastoral per a l'Església dels inicis i vàlida també per a l'Església actual.

L'Església necessita vitalitat, no fos cas que es torni nostàlgica del passat i es tanqui a tot allò que significa renovació i progrés. L'Església necessita fidelitat, no fos cas que perdés de vista la seva missió primera i principal d'anunciar l'Evangelí a tots els pobles. L'Església necessita paciència, no fos cas que es deixés portar pel neguit, la pressa o la urgència de trobar solucions ràpides. L'Església necessita el do de la profecia, no fos cas que es trobés davant dels signes del temps sense poder comprendre'ls ni donar respostes adequades. L'Església necessita tolerància i capacitat de diàleg, no fos cas que es decantés cap a posicions integralistes que l'allunyen de la

frescor de l'Evangelí. L'Església necessita esperança, no fos cas que es trobés sense força i energia per a superar dubtes i incerteses. Però, per damunt de tot, l'Església necessita la fe en l'Esperit Sant, el Defensor; necessita creure en la seva presència portadora de vida, ensenyament, consol i pau.

L'Evangelí d'avui ens recorda que Déu ja «viu en nosaltres» mitjançant el seu Esperit, un Esperit que no es cansa de treballar perquè la presència de la Paraula del Crist enmig nostre sigui cada dia més viva i eficaç. No li posem entrebancs. Facilitem-li la feina. Ajudem-lo!

COMENTARI

L'Esperit guia l'Església

FE CRISTIANA I SOCIETAT ACTUAL

La unitat del do de Déu: fe, esperança i amor

És admirable que, des del començ del cristianisme, hom hagi associat les tres *virtuts teològals*: la fe, l'esperança i l'amor (caritat, que és l'amor d'amistat).

És admirable que les actituds més fondes del creient siguin finalitzades de forma immediata per Déu (en el benentès que l'esperança en Déu no elimina les esperances humanes: les *petites esperances*, de l'encíclica *Spe salvi* de Benet XVI. I que l'amor posat en Déu tampoc no elimina, al contrari, integre, l'amor i l'entrega al proïsme, imatge de Déu.)

És admirable que Déu sigui el qui *atreu* l'home (cf. *Jn* 6.44). L'atreu a creure, el mou a esperar contra tota desesperança i l'inspira a estimar amb el cor i amb les obres contra tot bloqueig i ressentiment:

a) Déu ens atreu a *la fe* com a obertura del cor i com a capgirament de la raó, encara que un cop fet el salt amb dis-

continuitat amb el que la raó demanava, es retroba una altra vegada ella mateixa en una nova fase: la de la raó il·luminada per la fe.

b) Déu ens atreu per *l'esperança*, perquè ens fa pressentir el nou horitzó vers el qual caminem. Déu, tot atraient-nos i donant-nos la força per travessar el desert, uneix el nostre desig amb una possibilitat que ve del Senyor i que està per sobre de les expectatives i de les forces de l'ésser humà.

c) Déu ens atreu per l'amor, «amb llaços d'amor», com diu Osees. Perquè l'amor veritable, en definitiva, és la suprema veritat de la vida, en posar de manifest la confluència entre allò que ve de Déu —ja que «l'amor ve de Déu» (*1Jn* 4,7)—, i el millor que pot donar la criatura humana, com és l'entrega a l'altre.

Josep M. Rovira Belloso

(*La fe cristiana en la societat actual*, Edicions 62)

ENTREVISTA

PASCUAL CEBOLLADA

Espiritualitat ignasiana

Del 6 a l'11 d'abril es va celebrar a la Casa d'Espiritualitat Cova Sant Ignasi de Manresa, amb el desig de «buscar i trobar Déu en totes les coses», el I Congrés d'Espiritualitat Ignasiana, organitzat per la Conferència de Provincials Jesuïtes d'Europa.

Al Congrés hi van participar destacats experts, que van analitzar la complexitat del continent europeu i, especialment, el paper que té l'espiritualitat en les cultures. El P. Pascual Cebollada, SJ, professor de teologia espiritual a la Facultat de Teologia de la Universitat Pontifícia de Comillas, n'ha estat el coordinador.

Què caracteritza l'espiritualitat ignasiana?

La recerca o el discerniment. És a dir, anar amb els ulls ben oberts per la vida buscant on es troba Déu en la nostra societat i en les nostres cultures, i posant-hi els mitjans per poder-lo cercar o fer-lo present en elles. Això suposa una actitud oberta al misteri de la vida i les persones, i un esforç de lucidesa per captar el que Déu espera de cadascun de nosaltres, alhora que posem en pràctica mesures adequades per realitzar-ho.

Què pot aportar a la societat actual?

Capacitat de contemplació de la realitat, adaptació a situacions canviants, forta inserció social i eclesial, mirada honesta i crítica sobre cadascun de nosaltres per veure on i quan parla Déu i quan ens estem enganyant, ajuda i acompanyament en les decisions importants de la nostra vida, atenció a les necessitats de la societat i propostes pràctiques per millorar-la. L'esperit dels Exercicis Espirituals ajuda a tot això, donant solidesa i profunditat als plantejaments.

Quins han estat els principals reptes que s'han proposat en aquest congrés?

Major col·laboració entre els nostres països europeus —en van estar representats 20—, més cooperació activa en equips internacionals en cada àrea —per exemple, l'acompanyament espiritual i d'Exercicis per Internet o el treball amb joves—, foment de més accions de participació pública a les nostres societats civils, necessitat d'actuar com a *agents multiplicadors* en cada lloc.

Òscar Bardají i Martín

L'Aplec de l'Esperit a Terrassa (2)

L'Aplec de l'Esperit és una trobada festiva i formativa, d'ampli ressò, en la festa de la Pentecosta, que vol aplegar joves entre 16 i 35 anys, de les diòcesis de Catalunya, les Illes Balears i Andorra.

Va ser iniciada pels Minyons Escoltes l'any 1978 a Ciurana. Allí va començar el procés que va portar a la celebració de l'Aplec de l'any 1982 al santuari del Miracle. Des d'aleshores, la trobada ha passat per Poblet (1985), Lleida (1988), Manresa (1991), Girona (1994), Vilafranca del Penedès (1998), la Seu d'Urgell (2002) i Tarragona (2007).

El desè Aplec de l'Esperit tindrà lloc a la ciutat de Terrassa el dissabte 22 de maig, vigília de Pentecosta. «Amb vosaltres cada dia» és el lema amb que la CET (Conferència Episcopal Tarraconense), mitjançant el SIJ (Secretariat Interdiocesà de Joventut) i la Delegació de Pastoral de Joventut de Terrassa convoquen els joves a aquest Aplec. L'Aplec d'aquest any comptarà amb la presència de la Creu de les Jornades Mundials de la Joventut, que fou una iniciativa de Joan Pau II i que segueix l'itinerari de les celebracions d'aquestes Jornades. Les properes se celebraran a Madrid, agost de 2011, amb participació, en els dies preparatoris, de moltes diòcesis de tot el país.

L'horari de l'Aplec serà de 10.30 a 22.30 h:

- 10.30 h Arribada. Acollida a la Plaça Vella de Terrassa, pel Sr. Bisbe de Terrassa, altres bisbes i les autoritats. Acte inicial. Distribució dels joves en famílies acollidores de Terrassa per compartir un dinar familiar.
- 15.30 h Descoberta i ajuda en espais de voluntariat i participació en espais de pregària.
- 18.30 h Acollida al Parc de Vallparadís.
- 19.00 h Eucaristia al Parc de Vallparadís. Cloenda de l'Aplec.
- 20.30 h Rua fins a la zona esportiva i fi de festa.

Més informació: www.aplecesperit2010.com, o a la Delegació de Joventut de cada bisbat.

Secretariat Interdiocesà de Pastoral de Joventut de Catalunya, Andorra i Balears (SIJ)

SANTORAL

9. ✠ Diumenge VI de Pasqua. Sant Gregori de Berrueza, bisbe; santa Caterina de Bolonya, vg.; santa Casilda, vg.

10. Dilluns. Sant Joan d'Àvila (1499-1569), prev., apòstol d'Andalusia i patró del clergat secular espanyol; sant Antoni de Florència, bisbe; santa Beatriu, vg.

11. Dimarts. Sant Anastasi (s. III-IV), mr. a Badalona, fill i patró de Lleida. Sant Ponç (o Poni), bisbe, patró dels herbolaris; sant Eudald, mr. venerat a Ripoll (978); santa Felisa, mr.; beat Domènec Iturrate, prev. trinitari basc.

12. Dimecres. Sants Nereu i Aquileu (s. III-IV), soldats mrs. a Roma; sant Pancraç (s. III-IV), mr. romà. Sant Domènec de La Calzada (Rioja), patró dels enginyers de camins, canals i ports; beat Francesc de Siena, prev. servita.

13. Dijous. Mare de Déu de Fàtima (Portugal); sant Pere Regalat, rel. franciscà; sant Muç o Muci, prev. i mr.; sant Miquel de Garikoitz (†1863), prev. basc, fund. cong. del Sagrat Cor de Bétharam; santa Maria-Dominica Mazzarello, vg., fund. Salesianes (FMA 1872).

14. Divendres. Sant Maties o Macià, apòstol afegit (*Ac* 1,15-26). Santa Gemma Galgani, vg. seglar; sant Pasqual I, papa.

15. Dissabte. Sant Isidre (s. XI-XII), llaurador, de Madrid, casat amb Maria de la Cabeza, patró de la pagesia; sant Torquat, bisbe de Guadix i mr.; santa Joana de Les-tonnac, rel. viuda, fund. Companyia de Maria, de Bordeus (ODN, 1607); sant Eufraasi, bisbe i mr. (també es pot celebrar l'endemà, dia 16).

PADRES E HIJOS

Los abuelos tampoco se divorcian de sus nietos

Miles de abuelos lloran la ausencia de sus nietos tanto como la de sus hijos cuando se desencadena una separación. En muchos de estos casos, en los

que estallan graves enfrentamientos en la pareja, a los abuelos se les prohíbe ver a los nietos y sufren en silencio un conflicto que no han buscado, pero que les da de lleno en el corazón. Sinceramente, me repugna que los abuelos se vean convertidos en *víctimas colaterales del divorcio*. Y ellos, obviamente, exigen el derecho de seguir siendo abuelos.

Los abuelos representan un importante apoyo en las delicadas circunstancias de la separación. En España, desde noviembre de 2003, se modifica el Código Civil con una ley mediante la cual los abuelos tienen derecho a un régimen de visitas de sus nietos, incluso si estos están en acogimiento a otra familia o institución, y además la nueva ley prevé que el juez pueda encomendar en primer lugar a los abuelos la tutela de sus nietos cuando sus padres separados no hayan conseguido llegar a un acuerdo sobre quién se hace cargo de los hijos. ¡Qué pena que tenga que ser un magistrado, una persona ajena a la familia y no los propios padres, quien autorice a los abuelos a seguir haciendo lo que nunca debió haberse interrumpido!

Quiero puntualizar que en mi experiencia profesional en numerosos casos de separación, incluso siendo muy traumática y contenciosa, cuando los abuelos han sabido mantenerse al margen de las trifulcas conyugales de sus hijos y han seguido manteniendo el afectuoso contacto con los nietos, luego, en la etapa postseparación, sus hijos (los padres) reconocen su solvencia y les dan luz verde para continuar ejerciendo plenamente de abuelos.

Dr. Paulino Castells

(*Los padres no se divorcian de sus hijos*, Editorial Aguilar, Barcelona 2009)

AGENDA

ACTES I CONFERÈNCIES

Parròquia de la Mare de Déu dels Desemparats (c/ Jaume Busquets 7, l'Hospitalet de Llobregat). Diumenge 9 de maig (12 h), celebració de la festa patronal en el 75è aniversari de la seva fundació, amb una Eucaristia presidida pel bisbe emèrit, Mons. Pere Tena. Serà la culminació de tot un seguit d'actes de tipus religiosos i cultural que s'han fet durant la darrera setmana.

Parròquia de Santa Anna (c/ Rivadeneira 3). Assaig de la seva Coral Gospel tots els diumenges de 17.30 a 19.30 h. Més informació: <http://jovenescatolicosbarcelona.jimdo.com>.

Col·legi de Rectors de Barcelona. «La participació dels immigrants a les nostres comunitats», per Joan Cabot. Dimarts 11 de maig (11 h), (c/ Diputació 231).

Seminari Menor obert. Dies 15-16 maig, trobada mensual per adolescents de 12 a 18 anys que es reunen què cal per ser capellà i per seguir Jesús. Informació: tels. 934 541 600 / 648 181 405 o semenor@seminaribarcelona.net.

Santa Coloma de Gramenet dedica una biblioteca a Mn. Salvador Cabré. Dissabte 15 de maig (12 h) inauguració de la biblioteca «Salvador Cabré», mossèn que fundà, l'any 1965, la parròquia de Sant Miquel, al barri de Singuerlín, de la qual en fou rector fins el 1987.

L'orgue de la catedral de Barcelona. L'orgue i la dansa per l'organista Jonatan Carbó. N. Bruhns, J.S. Bach, F. Mompou, J. Alain. Dimecres 12 de maig, 20 h.

Pompeia-Grups (Riera Sant Miquel 1 bis). Dijous 13 de maig (20 h), conferència «Ètica i empresa; de què depèn la confiança?» per Begoña Román, professora d'Ètica a la Facultat de Filosofia de la UB.

Libres que marquen època. *Catalunya dins l'Espanya moderna* (1962) de Pierre Vilar, obra presentada per Jaume Dantí. Dia 10 de maig (19.30 h),

El cardenal Tarcisio Bertone visita la Sagrada Família

El dissabte 24 d'abril, poques hores després de la seva arribada a Barcelona, el cardenal Tarcisio Bertone visità el temple de la Sagrada Família, acompanyat del cardenal Lluís Martínez Sistach. El cardenal va fer una detinguda visita a aquest temple, on també fou rebut per Joan Rigol, president delegat de la Fundació Junta Constructora de la Sagrada Família, i per l'arquitecte coordinador de les obres, Jordi Bonet i Armengol.

a l'auditori de Cristianisme i Justícia (c/ Llúria 13).

Cicle de conferències dels Amics dels Goigs. «La Mare de Déu de Bellvitge i els seus Goigs», per Jaume Manero, dimecres 12 maig (19 h). «Els Goigs del Nadal», per Joan Campabadal, dia 19 maig (19 h), al c/ Comte Borrell 307.

Casal de Cultura Robert Brillas (c/ Àngel Guimerà 38, Esplugues de Llobregat). «Testimoni d'una monja activa de vida contemplativa», a càrrec de Lucía Caram, del convent dominicà Santa Clara de Manresa. Dimarts 11 maig (20.30 h).

Parròquia de la Mare de Déu de Núria (c/ Bon Pastor 9). Concert del Cor Argentum de la Facultat de Química de la UB, dirigit per Víctor Frigola. Dissabte 15 de maig (18 h).

Concert de Clausura del XIII Cicle de Concerts de Cors i Orquestres Universitàries 2009-2010, organitzats per la Pastoral Universitària i l'Arquebisbat de Barcelona. Dissabte 15 de maig (11 h), al Paranimf de la UB. També es lliuraran els guardons del X Premi Edith Stein.

X Congrés Eucarístic Nacional a Toledo. Se celebrarà del 27 al 30 de

maig. Aquest cartell del congrés recull el lema «M'acostaré a l'altar de Déu, l'alegria de la meva joventut». S'han assignat unes places a cada bisbat. Informació. Tel. 925 224 100 (extensió 60) i www.congresoecuaristico2010.es.

EXERCICIS I RECESSOS

Monestir de Sant Pere de les Puel·les (c/ Anglís 55). Recés de Pasqua dirigit per Marcel Capellades: «La resurrecció de Déu». Dissabte 15 maig (10-17 h). Tel. 932 038 915.

Mes d'Exercicis. De l'1 al 30 d'agost, amb Carles Marcet, SJ; de l'1 al 30 de setembre, amb Francesc Riera, SJ i Josep Sugrañes, SJ; de l'1 al 30 de novembre amb Josep Sugrañes, SJ, a la Cova de St. Ignasi de Manresa. Inscripcions: 938 720 422 i recepcio@covamanresa.cat.

BREUS

El Cardenal visita la parròquia de Sant Jordi. El diumenge dia 11 d'abril

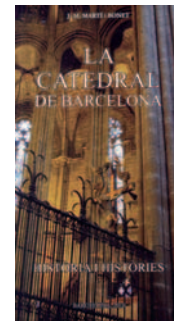
al matí, el cardenal Lluís Martínez Sistach visità la parròquia de Sant Jordi i presidí la missa per a la comunitat parroquial. Va concelebrar la Missa amb el rector, Mn. Antoni Josep Gómez Mir, i amb els altres preveres que col·laboren en aquesta comunitat, com mostra la foto. La parròquia està situada al Viaducte de Vallcarca, número 7, de Barcelona.

LLIBRES

Centres Oberts. El provincial dels Salesians de Catalunya, pare Àngel Asurmendi, presidí la presentació del llibre *Centres oberts. Una proposta educativa per a nens i adolescents en risc*, del qual són autors Paco Estellés, Fran Viedma i equip. L'acte tingué lloc el 26 d'abril passat a la Llibreria Catalònia. Va fer la presentació el director general d'Atenció a la Infància i l'Adolescència de la Generalitat, Xavier Soley.

La catedral de Barcelona: Història i històries. El passat 16 d'abril, a la Pia Almoïna, tingué lloc l'acte de presentació d'aquest llibre del canonge Dr. Josep Martí Bonet i la inauguració d'una exposició sobre aquesta obra. També es va inaugurar la primera fase de l'enllumenat de l'interior de la catedral i de la restauració dels vitralls de la façana. Varen parlar Joan Guiteras, Josep M. Cadena, Jaume Aymar i Ignasi Miranda. Els beneficis de la venda del llibre es destinaran a la restauració del cimbori de la catedral.

PALABRA Y VIDA

El sentido cristiano del dolor

La vida humana està íntimamente vinculada al dolor i al sufrimiento. Los hombres, un día u otro, han de beber su cáliz amargo, como lo demuestra la experiencia cotidiana.

Ante este hecho, hemos de preguntarnos: ¿Qué actitud debemos adoptar? La mayoría de las veces es la del fatalismo: aguantamos lo que no podemos evitar.

La fe cristiana ilumina el misterio del dolor; es una luz que no nos permite caer en fatalismos enervantes. Bien al contrario: nos da serenidad y nos comunica paz. Una mirada llena de fe dirigida a Cristo, quien siguió el camino del dolor, nos descubre el sentido del sufrimiento humano. Esta luz nos descubre la gran proyección del amor.

Jesucristo fue el primero que sufrió. Bajo el peso de la cruz humillante, convirtió el dolor en algo sagrado. El Cristo crucificado de nuestras iglesias y de nuestros hogares cristianos es un vivo expo-

nente de amor, de redención, de salvación. Porque con su voluntaria y trágica muerte, Cristo nos dio a conocer un amor que es capaz de hacer que nos entreguemos por los demás hasta la muerte.

El Cristo crucificado es también una llamada a todos los que sufren. Él se dirige a todos los hombres y a todas las mujeres para que cuando, en el camino de la vida, sus pies tropiecen con las espigas del sufrimiento, sepan comprender el gran valor de la ciencia del dolor.

Es muy necesario que los enfermos que yacen en una cama o los que viven en la más trágica soledad escuchen la llamada de Cristo y comprendan que las contrariedades que sufren tienen un excelente valor. Ciertamente, esta llamada de Cristo es una de las cosas más misteriosas que podemos imaginar.

El sufrimiento, aceptado con fe y con amor, se une al del Crucificado. Entonces el dolor adquiere dimensiones de redención; posee la fecunda fuer-

za de realizar en la propia persona «lo que falta en los sufrimientos de Cristo a favor de su cuerpo, que es la Iglesia», como nos dice san Pablo. Se trata de ir dando la vida para sembrar esperanza, tal como expresa el lema de la Jornada del Enfermo de este año.

La humanidad que sufre se convierte en símbolo, en signo, en sacramento humano que esconde la presencia misteriosa de Cristo. Son entrañables las palabras de Juan Pablo II: «Os pedimos a todos los que sufrís, que nos ayudéis. Precisamente a vosotros, que sois débiles, os pedimos que seáis una fuente de fuerza para la Iglesia y para la humanidad. En la terrible batalla entre las fuerzas del bien y del mal que el mundo contemporáneo nos presenta, que vuestro sufrimiento venza en unión con la cruz de Cristo».

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arzobispo de Barcelona